

Het begon allemaal mistig, de reis naar Luik, ook toen we op de Citadel aangekomen waren, was er nog maar een stuk van het panorama waarneembaar: geen probleem de deskundige uitleg van Luc vulde aan wat we niet zagen. De vierhonderd trappen zijn we niet afgedaald: we maakten een ruime bocht via de Jardin des Minimes en kwamen zo via de achterzijde van het Palais des Princes Evêques aan de lang getergde Place Saint Lambert. Na een lijdensweg van dertig jaar is deze eindelijk terug toonbaar geworden: de gevel van het paleis is goed zichtbaar, de nieuwbouw naast het paleis stoort niet en is van een redelijke schaal.

Op het plein wordt het ritme van de zuilen van de verdwenen Cathédrale Saint-Lambert door lichte vakwerkconstructies gesimuleerd: lofwaardig initiatief. Verder op het plein houden wij even halt bij het vrijheidssymbool van de stad: het Perron.

Hierna doorkruisten wij het oostelijke deel van het oude stadscentrum met het stadhuis, oude straatjes die op een zondag wel rustig zijn, maar waar nog wat wandelstraten mogen aangemaakt worden.

Hier en daar komen we langs verrassende mooi vernieuwde pleintjes met historisch verantwoord gerestaureerde kerkgevels. Ze brengen meer kleur in het straatbeeld dan we zouden verwachten.

Ondertussen zijn wij op één van de hoogtepunten van de dag toegekomen: het Curtius-Museum: een wel doordacht nieuw museum, gebouwd rond het historische huis van wapenhandelaar "De Corte" met twee binnentuinen die net genoeg uitzicht bieden om geen gesloten gevoel te geven, terwijl ook de klassieke overdreven bezonning vermeden wordt.

De collectie is veelzijdig met een belangrijk luik kerkelijke kunst: op zich een dagprogramma. De lunch in de cafetaria was efficiënt en aangenaam (behalve voor de andere bezoekers die geen plaats vonden).

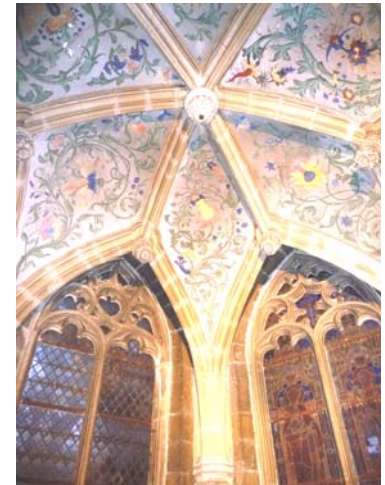
De namiddag, ondertussen is de zon zelfs af en toe verschenen, zetten we in met het tweede hoogtepunt van de dag: Eglise Saint-Barthélemy en bovenal de verbluffende bronzen Romaanse doopvont... hoe kwamen de ambachtslui van die tijd tot zulk een verfijning?

Met een niet aflatende energie exploreren wij tenslotte het zuidwestelijke deel van het stadscentrum via de Place de la Cathédrale en "de carré" die naar verluid nog steeds zijn bedenkelijke reputatie behouden heeft, wat niets afdoet aan de architecturale pracht van de zestiende-eeuwse residenties die we er ontdekken.

Zo belanden we in het derde hoogtepunt van de dag: de abdijkerk van Saint-Jacques. Het bezoek moest wat uitgesteld worden omwille van een ons niet aangekondigde concertuitvoering zodat de ingevallen duisternis ons wat parten speelt bij de bewondering van de beschildering van de zeer ingewikkelde kruisbogen. Ook het koorgestoelte, de sluitstenen en de glasramen zijn de reis waard.

Er rest ons enkel Luc en Jacques weer eens in de bloemetjes te zetten voor hun onverdroten ijver, de professionele voorbereiding en super begeleiding.

Na onze traditionele afscheidsdrink hijsen wij ons weer aan boord van onze trouwe bus die ons bij het wegrijden nog even langs het duurste treinstation van België leidt... nog duurder dan dat van Leuven!